

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

torzósztár

aláírás

néhány házzal odébb költözik az apró redakció már félúton visszaköltözni volna jó pedig még el sem kezdődött az elmozdulások bürokráciája csak néhány elhasználdott szék inog az öreg teherautón kopott asztalok szállingózó kéziratok dicső emlékek foszladozó mása s még el sem értél az újabb állomásra már egy agresszív elektromos rája nyújtogatja feléd nyálkásan bűzös csápjait valami undorító polip-féle hogy megfojtson nehogy a magad logikája szerint alakuljon sorsod az alattomos hatalom bekapcsoltatja gerinctelen szolgálival áramkörét és zuhogni kezd fejedre sok nagyképű aláírás és szétkenődött lila pecsét ömlik a rég fölösleges számlák zápora s neked nincs menekülnöd már hova hiába tépkeded ronggyá zaklatott lelked fölös illúzióit az álmos orosz sztyeppék és bornírt porosz könyökvédők oldalszakállas szelleme hódít és legyűr maga alá mert a mindenkori hódítók úgyis meggyeplőznek poros irodák helyett jönnek majd a föntről mindent látó technikai szörnyek és csöndesen lezárják benned az idegölő rohamokat s te eltűnődhetsz miként gyártják évezredek óta a rabokat furcsa mechanizmusban a nyikhajok

alak

egy pálya logikája régóta azt sugallta nincsen más hiteles út csak a zsinog s hogy bombaként becsapódott a végzet nem érti senki sem mindez miért hiszen józanul vacogva a misztikus lét peremén szinte semmilyen indok nem elég hogy derékba törve agonizáljanak tiszta gyermeki mosolyok s kiürült tekintettel lebénuljon a társ a barátok pedig a múlás kódében értelmetlenül motyognak vinnék elmulasztott gesztusaik csokrát a halottnak de szelleme már szétterült a táj fölött és nem lokalizálható maga az elhagyott alak sárguló albumok érzelmes lapjaiba volna jó kis pulzáló szívként lengve időmentesen hiszen a gyász különös világegyetem tág eszméltető forma s hősünk ezt az önpusztító labirintust bolyongva szorongta végzetünk irracionálisát hogy nincs tovább és míg felismerése méhében sejtelmesen gyöngyöződtek kikristályosodott pontok túlhan bornírt vigyorok vibráltak álságos közhelyekbe csomagolt bolondok termelték a silány optimista igét a

mohóság széles lendületébe züllesztve emberi sivatagunkban merre is a menedék és miként lesz katartikus vigasz ha a vak égbe oldva a remény egyszer csak eltűnik

alakít

ideológiai kérdést nem köríték benyomom a távirányítót kerek asztaloknál magabiztos pöcsök ülnek és nyaggatják fontoskodva a nem ismert valót mára már kellőképpen elburjánzottak mint ámerikából egykor az ákác többségük még egyszer sem találta el holnap merre indul a haladás nevű kibontakozás melytől éppúgy meghalunk mint egykor ha rozsdás törökkel szúrt nyakunk önteni kezdte a vért a parlagon heverő homokra és néhány nap múlva már csak izgága hőseink szajkózzák ki mondta a sok feledhetőt persze aztán némi szerénység is gátat ölt a túlzottan híg kételkedőben nem bizonyos hogy mindenkor einstein lobogott föl abban a megcsodált nőben ki minket szült miután egy oldalsó páholyból nézzük a szárnalmas csatát hisz a gyarlóság bélyege ott ég homlokunkon valahány ítéletnél ha elbillen lelkünkben a belső mutató s nekünk kellene moralizálni ki a színpadon alakít vajon mely dimenzióba való üdvösségünk lépcsőfokain majd mint a kokain fölemel minket a bizonytalan egy szürreális tájba az ember egyre hajlamosabbá válik némi megbocsájtásra és ablakában őszi esőként zuhog tovább a társas lét reménytelenül